

and loyal to a company; 5) mentoring as a part of career planning helps to adapt quickly of hires and their successful growth; 6) talent management as a part of career planning helps to prepare competitive, initiative personnel.

Література

1. Robert S. McNamara and the Evolution of Modern Management/ Harvard Business Review. – December 2010. – [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://hbr.org/2010/12/robert-s-mcnamara-and-the-evolution-of-modern-management/ar/1>
2. The Oxford English dictionary/ Коллект. автор, Hawkins, Joyce M., Allen, Robert . - Oxford; New York : Clarendon, 1991 . – p.1786
3. Ivancevich J. M. Human recourse management/ Ivancevich, John M. - 9th ed. - Boston; Burr Ridge; Dubuque etc. : Irwin/McGraw-Hill, 2004 . – XXI.- p. 647
4. Randall S. Hansen, Ph.D. Developing a Strategic Vision for Your Career Plan. - [Електронний ресурс]. Режим доступу : http://www.quintcareers.com/career_plan.html

Любомира Андрусак

старший викладач,

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»,

м. Бережани

СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ АПК

Довгострокові цілі і пріоритети України закріплені Конституцією України та іншими законодавчими актами нашої держави. На даний час глобалізація являється одним із вирішальних факторів впливу на динаміку і характер розвитку окремих держав, здатність утримувати економічну рівновагу і формувати власну економічну політику. Україна являється активним учасником глобалізації і перебуває під впливом її процесів. На сьогоднішній день потребує глибокого реформування діючий інструментарій економічної політики, який ще не націлений на забезпечення якісних перетворень-оновлення структури виробництва, інноваційного розвитку, подолання глибокої диференціації доходів та ін. Основою забезпечення економічного зростання має стати нарощування обсягів інвестицій і підвищення їх ефективності. На сьогоднішній день в сільському господарстві, так як і в промисловому виробництві відсутні або не зовсім коректно вибрано стратегії інноваційного розвитку та шляхи виходу з кризи недовиробництва. Зменшується кількість підприємств, які впроваджують у виробництво інноваційні процеси і, як наслідок, їх низька рентабельність є твердженням того, що вітчизняна наука повинна бути визнана вищим національним пріоритетом.

Доцільно відмітити, що світовою практикою напрацьовані три типи стратегій інноваційного розвитку:

- стратегія перенесення (використанні іноземного науково-технічного потенціалу, перенесення його досягнень у власну економіку);
- стратегія запозичення (освоєння виробництва продукції, що вироблялась в інших державах з використанням дешевої робочої сили і наявного науково-технічного потенціалу);
- стратегія нарощування (використовується власний науково-технічний потенціал, залучаються іноземні вчені і наука).

Сільськогосподарське виробництво обумовлює необхідність застосування таких концепцій в галузі АПК:

- ❖ концепція використання земельних ресурсів;
- ❖ концепція наслідування – виробництво конкурентоздатної продукції

❖ концепція новітніх технологій – використання власних науково-технічних досягнень для виробництва конкурентоздатної продукції і виходу на нові ринки;

❖ концепція «прориву» - створення нових видів сільськогосподарської продукції, які кращі від існуючих.

На наш погляд, джерелами фінансування заходів по реалізації запропонованої стратегії можуть виступати: власні кошти підприємства, державні інвестиційні ресурси, фінансово-кредитні ресурси, іноземний капітал та кошти населення.

Література

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» // Відомості ВРУ. – 2002. - №36. – с. 266. – Режим доступу до ресурсу зі змінами: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>

2. Іванишин В.В. Інноваційне забезпечення оновлення техніко-технологічної бази підприємств АПК / В. В. Іванишин // Економіка АПК. – 2010. - № 1. – С. 128-133.

3. Портфельне інвестування: Навч. Посібник / А.А. Пересада, О.Г. Шевченко, Ю.М. Коваленко, С.В. Урванцева. – К.: КНЕУ, 2004. – 408 с.

Ольга Андрухова

викладач,

Руслана Чушак

студент,

Хмельницький економічний університет,

м. Хмельницький

ВИРОБНИЧИЙ ПОТЕНЦІАЛ ТА ЙОГО РОЛЬ У ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Питанням визначення понять економічного, виробничого і промислового потенціалів у спеціальній економічній літературі приділяється значна увага. Однак, дослідження різних аспектів їх використання не відповідають сучасним потребам господарської практики та рівню складності проблеми відтворення виробничого потенціалу в умовах реформування економіки. Раціональне використання економічного потенціалу та його складової - виробничого потенціалу розглядається фахівцями як один з головних напрямів підвищення ефективності виробництва. Про важливість та актуальність цієї проблематики свідчать інтенсивні дослідження, які проводять вітчизняні науковці.

Проблеми формування та ефективності використання виробничого потенціалу вітчизняних підприємств досліджували в своїх роботах провідні вітчизняні вчені Адамчук В.В., Євдокімов Ф.І., Мізіна О.В., Федонін О.С., Рєпіна І.М., Олексюк О.І., Черников Д.А., Абалкин Л.И., Краснокутська Н.С

Однак проблеми формування економічного потенціалу та оцінка його ефективності залишаються недостатньо дослідженими, зокрема у галузевому аспекті.

В економічній літературі домінує трактування суті виробничого потенціалу як сукупності ресурсів чи можливостей господарської системи до випуску продукції або досягнення певного ефекту. Слід, однак, зазначити, що виробничий потенціал існує не взагалі, а в конкретному суспільстві і суттєво залежить від умов, у яких здійснюється виробнича діяльність підприємства. Саме тому він схильний до постійних об'єктивних змін. Крім того, слід погодитися з точкою зору Краснокутської Н.С., яка стверджує [1, с.59], що виробничий потенціал формують тільки ті можливості й ресурси, які можуть бути змінені в результаті реалізації